

Harry Trottel

a hámen MUDR. Tse

Peter M. Jolin
Harry Trottell a kámen
MUDr. Tse

freetim(e)publishing, s.r.o.
(c) 2012

Obsah

Začátky a konce	3
Gumová mříž	23
Dopisy bez známek	41
Poklasný	61
Čtvero ročních dob	78
Štorcová ulice	93
Spěšný vlak do Neštovic	113
Čarodějnická akademie	136
Zpívající senilák	151
Profesor Grape	170
Nebeští letci	186
Na život a na smrt	206
Nezvaný host	224
Brúminkový mač	239
Vánoce v Neštovicích	255
MUDr. Tse	271
Lest a trest	287
Střet a zmar	303
Ukázka z druhého dílu „Harry Trottell a ta jemná tenata“	319
Peter M. Jolin	327

Kapitola I.

Začátky a konce

Donkeyovi byli úplně normální lidé a jejich život byl všední a běžný se vším všudy. Nikdy nevycházeli na ulici v pestrých prstových ponožkách a bez bot a nikdy se neúčastnili žádného happeningu, kterážto událost sestává z toho, že skupina lidí, přestrojených za mnichy kapucíny nosí bochníky chleba po schodech nahoru a dolů. Netrpěli ani na náhlé záchvaty dobročinnosti, v nichž by adoptovali sirotky z Ugandy nebo plnili bankovní účet humanitární organizace bojující s leprou. Platili daně, i když neradi, což je také důkaz toho, jak dalece byli normální. S radostí a úsměvem platí daně toliko duševně nemocný člověk. To je pochopitelně nonsens, neboť duševně choří v drtivé většině případů žádné daně neplatí, nemaje příjmů, které by bylo nutno danit. Invalidní důchod si zdaňuje stát ještě před jeho odesláním.

Bydleli v řadovém domku v Klovákově ulici, číslo popisné osm, kde provozovali Bed&Breakfast. Tedy, spíš se o to pokoušeli; městečko, v němž žili, nebylo zrovna dvakrát zajímavé pro turisty. Neměli tu žádný menhir, ani nejstarší splachovací klozet v Anglii, nikdo významný se tu nenarodil a jediný incident, který krátkodobě vzbudil zájem veřejnosti, bylo samovznícení penzisty před místní poštou. Pár týdnů se pak městečko hemžilo lovci senzací, záhadology a hrstkou Japonců, kterým se při průjezdu obcí porouchal vyhlídkový autobus. Při této příležitosti rozradostnění manželé Donkeyovi počali svého syna Dooleye, neboť se domnívali, že se začalo blýskat na lepší časy. Vzhledem k tomu, že jejich domněnka se ukázala být lichou, rozhodli se s těžkým srdcem, že jejich syn bude vyrůstat jako jedináček. Po

prudkém krátkodobém vzrůstu jejich příjmů nastaly znovu krušné časy, které na ně dolehly jako mlýnský kámen, který svému nedobrovolnému nositeli neumožňuje ani pořádný nádech. Pokud jde o výdech, je to něco úplně jiného, neboť jste-li tlačeni k zemi něčím, co váží hodně přes metrák, vydechujete prakticky neustále, a to i těmi tělesnými otvory, od nichž se to za běžných okolností vůbec nepředpokládá. Jediné světlé chvíle v jejich životě pak přicházely jen skrze zdárný růst malého Dooleye a občasné balíčky od sestry paní Donkeyové, obsahující především obnošené šatstvo, především po Dooleyově bratránkovi Harrym.

Sestra paní Donkeyové se jmenovala Holly, provdaná Trottellová, a zmíněné balíčky byly vlastně jediným důkazem o její existenci. Paní Donkeyová by sestru ráda vídala, zejména poté, co se jim oběma téměř ve stejnou dobu narodili chlapci, ale Holly o to nejevila žádný zvláštní zájem. Zřídka přikládala mezi značkové hadříky stručný dopis, obsahující jedinou větu „*Máme se dobře*“, což bylo z obsahu zásilek jasně patrné. Donkeyovi se zas až tak dobře neměli, nad jejich možností byl i nákup u Marka & Spencera, ale Trottellovým to nepsali. Tak trochu se za to styděli.

Malý Dooley byl tichý, drobný chlapec se světlými vlásky a modrýma očima. Rodiče ho velice milovali a byli často smutní při prohlížení bankovních výpisů, protože jejich výdaje téměř vždy převýšily příjmy, až nakonec pan Donkey účet zrušil. Uvědomovali si s hořkostí ve svých dobrých duších, že zřejmě nebudou moci synovi poskytnout tu nejlepší možnou péči, alespoň v materiální rovině. Snažili se jej proto vést alespoň k duchovním hodnotám, protože to nic nestálo, a navíc to považovali za správné. Dooley byl díky tomu tak trochu trouba, který si nechal všechno líbit a z dětského hřiště pravidelně přicházel bez plastových kelímků od jogurtů, jež mu sloužily za bábovičky. Opravdové bábovičky si Donkeyovi prostě nemohli dovolit. Paní Donkeyová se sem tam

pokoušela zpeněžit v bazaru nějaký lepší kousek z milodaru od sestry, ale tento mizivý příjem jen tak tak pokryl náklady na jogurty. Když se pan Donkey jednou pokusil slepit rozbitý kelímek izolepou, rozhodla se paní Donkeyová na dětské hřiště raději nechodit. Dooley byl stejně na kolektivní hry ještě malý - měl něco málo přes rok - a ke hře mu stačilo improvizované pískoviště z bedničky od rajčat a trochy písku, kterou pan Donkey během několika za sebou jdoucích nocí odcizil sousedovi z krajního domu, přistavujícímu garáž.

Den, kdy se mělo všechno změnit od základů, začal docela obyčejně. Donkeyovi se probudili časně; pan Donkey měl totiž v úmyslu zajet svým obstarožním hillmanem do zprostředkovatelný práce. Datum splatnosti upomínky za nezaplacený odběr elektřiny se hrozivě blížil a posledního nocležníka vyprovodili se slzou v oku před více než půl rokem. Dooley si ve své postýlce hrál s cívkou od nití a polohlasně si přitom broukal. Naprosto nic nenasvědčovalo tomu, že by se záhy měly začít dít nějaké zvláštní a podivné věci, když ovšem nepočítáme víčko od džemu, které paní Donkeyová objevila v opékači topinek poté, co se do něj pokusila umístit krajíc. Tuto nepříjemnou maličkost měl ovšem na svědomí Dooley, což se o následujících událostech rozhodně říct *nedá*.

Pan Donkey posnídal dvě topinky, vzal si v předsíni odrbanou aktovku, v níž nosil svá školní vysvědčení a veškerá dobrozdání od bývalých zaměstnavatelů, letmo políbil svou ženu na tvář a laškovně prohrábl Dooleymu vlasy, což se vzápětí ukázalo jako nepříliš dobrý nápad, neboť Dooley si do nich krátce předtím vetřel přibližně čtvrtinu sklenice burákového másla. Pan Donkey odložil aktovku, odebral se do koupelny, kde si během mytí rukou zmáchal manžety, tudíž byl nucen vrátit se do ložnice a vyměnit stávající ošklivou košili za jinou, stejně ošklivou, ale méně vlhkou. Poté si znovu vzal aktovku, políbil manželku, Dooleymu pro jistotu

jen zamával, vyšel z domu, nasedl do auta a vycouval z příjezdové cesty k domu číslo osm.

První známku něčeho podivného objevil hned poté, co položil ruce na volant, ale při bližším prozkoumání se ukázalo, že jde jen o pozůstatek burákového másla mezi kloubem ukazováku a prostředníčku na levé ruce. Druhá věc se jevila závažnější. Na rohu ulice si povšiml polehávajícího psa, na jehož zádech stál divný pták. Nebyl to ani kos, ani vrabec. Vance Donkey neznal mnoho ptáků, ale vycítil z něj cosi nepatřičného. Bezesporu to byl pták, ale jeho vzhled a především pak přítomnost na psím hřbetu, kde by ho člověk očekával jen o něco méně než dejme tomu v okénku pro výdej obědů ve školní jídelně, pana Donkeye trochu znervózňovala. Nakonec se spokojil s vysvětlením, že jde o nějakého exotického ptáka, který uprchl svému chovateli a samou radostí z nově nabyté svobody zešílel. Jinak by si přece nesedal na záda masožravého predátora, byť zmíněný predátor, patřící panu Halloranovi, byl již psím důchodcem a více než šelmu připomínal vzezřením i chováním chlupatou předložku před postel. Pan Donkey se rychle zaměstnal myšlenkami na nadcházející pohovor, při němž bude muset být kromobyčejně zdvořilý a působit mimořádně zdatně, a pustil ptáka i s příslušenstvím z hlavy.

Když zabočil do vedlejší ulice, zaznamenal zvýšené množství oněch podivných ptáků na dětském hřišti. Seděli na konstrukcích prolézaček a pokyvovali hlavami. Panu Donkeymu projela hlavou myšlenka, označovaná termínem *déja-vu*, čili pocit již dříve viděného. To jsem už zažil, napadlo ho. Někde už to bylo. A bylo to temné, předzvěst něčeho ošklivého. Přilétli mu snad ti ptáci zvěstovat, že žádnou práci nedostane? Anebo hodlají dříve či později zaútočit na obyvatele? Dojde na vyklovávání očí a jiných měkkých a zranitelných částí jejich fyziognomie?

Minimálně první z úvah mohla být správná, neboť Vance

Donkey toho dne skutečně žádnou práci nedostal. Zastavil se ještě v cestovní agentuře, aby zjistil, zda se nechystá přijet nějaký turista, ale ani tady nepochodil. Smutně vyšel z budovy, se sklopenou hlavou hmatem přepočítal mince v kapse u kalhot a dle velikosti se pokusil odhadnout jejich nominální hodnotu. Výsledky nebyly dvakrát veselé. Ve druhé kapse našel lísteček od manželky, obsahující seznam položek, chybějících v domácnosti. Na dvě třetiny mohl klidně zapomenout, ale rozhodl se koupit alespoň pečivo, čaj a cukr. Cestou k vozu si znovu povšiml těch kuriózních opeřenců. Část jich posedávala na kráčejících psech, kteří se tvářili, jako že o černých pasažérech na hřbetě nevědí, část kroužila nízko nad městem. Několik exemplářů se slétlo na místního opilce Zacharyho Snaila, vyspávajícího na lavičce před uzenářstvím. Ve chvíli, kdy hillman vyjížděl z náměstí, minul přenosový vůz s logem lokální televizní společnosti. Vancemu Donkeyovi srdce radostně poskočilo. Díky těm ptákům sem určitě přijedou i další lidé! Budou chtít někde přespát! Hotely byly ve městečku jen dva a neměly nejlepší pověst. Jeden byl nesmyslně drahý a ve druhém před třemi lety hořelo. Obrátil hillmana a vrátil se do agentury, kde se pokusil vymámit ze zaměstnanců slib, že jeho rodinný podnik nabídne případným zájemcům jako první a vychválí jej coby vůbec nejlepší. Rádi mu to slíbili – jednak se ho chtěli zbavit a pak, vzbuzoval v nich svým zevnějškem skutečně účinnou lítost.

Celý natěšený zamířil Vance Donkey k hypermarketu na okraji městečka. Zaparkoval, vystoupil z vozu a pln optimismu vešel do obchodu. Jak se tak opájel představou blížícího se blahobytu, vrazil před řadou vozíků do nějakého muže, který právě s někým hovořil prostřednictvím mobilního telefonu.

„...ale jistě že to byli Trottellovi. Ano, ano, jejich syn Harry. Ne, to nikdo neví... au!“

„Promiňte,“ omlouval se Vance. „Nevšiml jsem si vás. Mám

dneska šťastný den, víte?”

Muž se na něj dlouze zadíval. Vance si povšiml, že je na rozdíl od něj velmi nákladně oblečen a na obou rukou má velké zlaté prsteny. On sám měl jen uzoučký kroužek z měkkého zlata, ježž mu během svatebního obřadu navlékla na prst jeho právoplatná manželka a který jen náhodou nebyl zrovna v zastavárně – byla totiž zrovna řada na jeho menším kamarádovi, zdobícím v liché měsíce roku levačku paní Donkeyové.

„Ach ano,“ řekl muž. Šířil kolem sebe tak intenzivní vůni drahé kolínské, že pan Donkey trochu zavrával a o krok poodstoupil. „Vy také? Já také. Opravdu velmi, velmi šťastný den. Netušil jsem, že se s námi radují i trdlové jako jste vy. Moment!“

Muž znovu stiskl tlačítko svého mobilního telefonu, který se opět rozezněl; polyfonně vyhrával melodii velkého hitu zpěvačky Madonny „*Material Girl*“.

Vance ještě trochu couvl. Trochu ho mrzelo, že ho ten člověk nazývá trdlem jen proto, že do něj nechtěně vrazil, ale během svého života si už stačil zvyknout na poněkud přezíravý postoj boháčů k nižší střední třídě, do níž jen tak tak patřil.

„Jistě, Audrey,“ hovořil muž s kýmsi ve sluchátku. „Ano. Trottellovi. Ne, to mne nezajímá, to ať si vyřídí Bumbál. Já tedy rozhodně nesouhlasím. Ne, ani náhodou. Nechci domů *takové* dítě. Ale jistě, že je mi chudáčka Harryho líto, ale...”

Trottellovi? Harry? zpozorněl Vance. Ten člověk určitě mluví o jeho švagrové a synovci! Trottellových neběhaly po světě zrovna mraky. Nebyl si sice jist, zda se synovec skutečně jmenuje Harry a ne Larry nebo Harmon, ale ta shoda mu přišla přece jen podezřelá.

„Promiňte,“ pípl nesměle, když muž zaklapl telefon. „Nechtěl jsem vás poslouchat, ale nešlo to jinak. Víte, já mám příbuzné, kteří se jmenují Trottellovi a nemáme o nich dlouho žádné zprávy, takže jsem trochu... zneklidněný, jak jistě chápete.“

„Vy jste příbuzný s Johnem a Holly Trottellovými?“ podivil se muž. „Pozoruhodné. No, určitě se to dozvíte od někoho jiného, nejsem rád poslem špatných zpráv. Řekněme, že měli nehodu. A teď mne omluvte, musím už jít.“

Vance Donkey by v ten moment mohl od minuty ztvárnit Lotovu ženu v avantgardní dramatizaci Starého zákona. Kdyby nedorostl výšky jednoho metru devadesáti centimetrů, neměl bradku, a naopak měl trochu víc podkožního tuku, možná by ta dramatizace nemusela být zas až tak moc avantgardní. Každopádně zůstal stát jako solný sloup.

Trottellovi měli nehodu! Něco se jim stalo, zřejmě vážného, když do telefonu mluvil o chudáčkovi Harrym. Možná jsou úplně a dočista mrtví. Vance byl sice hodně velký dobrák, přesto si nemohl nevzpomenout na skutečnost, že Trottellovi jsou bohatí a někdo po nich bude zřejmě dědit. Asi chudáček Harry. Ale co když tu nehodu nakonec *taky* nepřežije?

Klepl se kloubem pravé ruky do čela, aby podobné myšlenky zahnal. Připadaly mu příliš ostudné, byť byly pouze logické a zcela pochopitelné. Nejráději by hned zavolal své ženě Pelagii, ale mobilní telefon neměl a utrácet za použití budky se mu nechtělo; musel by vynechat další položku z už tak dost prořídlého seznamu.

V rychlosti proběhl obchod, naházel do vozíku pecen chleba, kilo cukru a krabičku sáčkového čaje, bez problémů projel pokladnou „do pěti položek“, u níž jako u jediné nebyla fronta, vložil nákup do igelitové tašky, která byla k dispozici zdarma, svižným krokem přešel parkoviště, hodil tašku na zadní sedadlo, nasedl do auta a rozjel se k domovu. Cestou zažíval poněkud smíšené pocity – na jedné straně ho těšilo, že se ve městě objevily další dva televizní štáby, na druhé ho znepokojovala informace o nehodě Trottellových. Uvažoval, zda má vůbec smysl děsit manželku dříve, než budou vědět něco konkrétního, a nakonec se rozhodl, že nikoli. Pelagie měla svou sestru ráda, přestože spolu

nebyly téměř v kontaktu a Holly Trottellová ji dokonce ani nepozvala na svou vlastní svatbu. Oni Trottellovy pozvali, ale ti se nedostavili. Přišel jen krátký formální dopis, v němž se vymluvili na pásový opar, nevkusné blahopřání se dvěma vrkajícími holoubky a balíček s šesti sklenicemi na šampaňské, z nichž Donkeyovi ani jednou v životě šampaňské nepili a nalévali si do nich v lepších údobích existence italské krabicové víno.

Domů dorazil navenek vyrovnaný, ale vnitřně neklidný jako ministrant před první mší. Krátce s manželkou probrali výskyt zvláštních ptáků - paní Donkeyová si jich také všimla, když dopoledne věšela na zahradě prádlo a musela jich asi šest setřást ze šňůry - a očekávaný příliv zájemců o ubytovací služby; po zbytek dne se Vance Donkey věnoval hram s malým Dooleyem a snažil se manželce pokud možno vyhýbat, aby se neprozradil. Hlavou mu totiž táhly chmury temnější než islandské ságy, což ovšem nevěděl, neboť žádnou islandskou ságu neznal. Vance Donkey byl dobrý a soucitný člověk, nikomu nepřál nic zlého, tím méně pak vlastním příbuzným. Kdyby ovšem znal celou pravdu o tragédii, k níž u Trottellových došlo, odehrávaly by se v jeho mysli tak strašlivé věci, že by se autoři islandských ság při pohledu do nitra jeho lebky okamžitě odhodlali k hromadné sebevraždě. Naštěstí byli už všichni dávno mrtví a ani za živa nebyli zrovna nejlepšími čtenáři myšlenek.

V pravidelnou hodinu zasedli manželé Donkeyovi před televizní obrazovky. Dooley už spal. Začínalo celostátní zpravodajství, od něhož si ten den Vance mnohé sliboval. Vyslechli si informace o stávce horníků, o plánovaném zdražení pohonných hmot a výskytu exhibicionisty na kriketovém hřišti v Liverpoolu - a pak to konečně přišlo.

„Nad naším územím, konkrétně nad hrabstvím Wiltshire, se dnes přehnalo hejno ptáků klubáků. Je to velmi pozoruhodný jev, který si ornitologové nedovedou uspokojivě vysvětlit. Ptáci klubáci

totiž žijí v Africe, nikdy nikam neodlétají, na rozdíl od vlaštovek, které na zimu odlétají do teplých krajín, totiž do Afriky. Že by ptáci klubáci, žijící v Africe, odlétali na zimu někam, kde je zima, což v Africe není, v Africe je teplo i v době, kdy je tam zima, alespoň na naše poměry, to nebylo dosud nikdy pozorováno. Ptáci klubáci se mimoto živí hmyzem parazitujícím na tlustokožcích, kteří samozřejmě na zimu také nikam neodlétají, nemají totiž křídla a ani peníze na letenky. Výskyt klubáků v našich zeměpisných šířkách je skutečnou záhadou. Část odborníků se přiklání k názoru, že je sem zanesly vzdušné proudy, které ovšem nebyly meteorology zaznamenány, takže – je to záhada,“ usmál se hlasatel a obrátil se na svého kolegu ve studiu. „A teď už dáme slovo Lloydovi Richmondovi, který nám přináší zprávy o počasí. Tak Lloyd, očekávají se nějaké další silné proudy, které by k nám zanesly nové návštěvníky z Afriky? Nechystá se na nás nálet nosorožců?“ pokusil se hlasatel o vtip.

„No, Tome, takové proudy mají leda proudová letadla,“ oplatil mu meteorolog stejnou mincí. „Ostatně, to s těmi proudy je pouze nepotvrzená spekulace. Co je ovšem jisté, je to, že na dnešní noc počítáme s docela běžnými přeháňkami a teplota se vyšplhá jen asi k osmi stupňům, takže kdo z vás by chtěl jít v noci ven, měl by si pod pláštěnku vzít ještě tlustý svetr.“

„Nejmenovali přímo naše městečko,“ zahuhlal znepokojeně Vance. „Doufám, že to aspoň bylo v regionálních zprávách.“

Regionální kanál Donkeyovi bohužel sledovat nemohli; neměli totiž ani satelit, ani kabelovou televizi.

„Určitě bylo, drahý,“ pokoušela se jej povzbudit paní Donkeyová. „Uvidíš, že nejpozději zítra se tu objeví nějaký zájemce o nocleh. Jako tehdy, když uhořel pan Jenkins. Tehdy u nás přece bydlel skoro čtrnáct dnů ten spisovatel, co píše o záhadách, pamatuješ?“

„Jak by ne,“ přisvědčil Vance Donkey, „nedávno jsme od něj

dostali jeho poslední knížku s věnováním. Byl to milý člověk. Možná se mohl zmínit, kde bydlel, když sledoval ty případy spontánního sebevznícení, taková reklama se vždycky hodí... ale aspoň, že tu knížku neposlal na dobírku. Mimochodem - kdy se ti naposledy ozvala Holly?"

„Moje sestra Holly?“ opakovala paní Donkeyová. „Počkej, kdy to bylo? Asi před dvěma měsíci. Poslala Dooleymu dvojce kalhotky na ven a to plastové kousátko, co s ním teď chodí spávat. Proč se ptáš?“

„No,“ začal Vance Donkey rozpačitě. Po delším vnitřním boji se rozhodl svou ženu připravit na špatné zprávy, jež bylo možno očekávat. Ve zpravodajské relaci nebylo nic a telefon se mohl rozdrnčet každým okamžikem. „Zaslechl jsem dneska v obchodě jednoho člověka, který o nich s někým mluvil mobilem. Prý měli nějakou... *nehodu*.“

„Dobrý Bože!“ spráskla ruce paní Donkeyová. „Snad to nebude nic vážného. Zkusím jí pro jistotu zavolat. Dneska v noci se mi zdálo o letících husách. Moje babička vždycky říkala - letící husy ve snu viděti, někam táhne neštěstí!“

Odešla k telefonu v předsíni, ale vzápětí se vrátila zpět do pokoje.

„Nikdo to nebere,“ povzdychla si. „Snad jsou jen na nějakém večírku. Nebo na dovolené. Určitě to nebude nic vážného. Třeba jen dostali střevní chřipku z nějakých exotických jídel.“

Vance Donkey si pomyslel, že to téměř stoprocentně bude něco vážnějšího než běhavka po ovoci, jinak by ten člověk v obchodě nemluvil o „chudáčkovi Harrym“, ale k tématu se už nevracel. Nechtěl svou ženu předčasně děsit. Upozorněna už byla.

Když paní Donkeyová odešla do koupelny, přistoupil k oknu, odhrnul záclonku a vyhlédl do ulice.

Ve světle pouličních lamp bylo vidět jen nemnoho - nicméně s ulehčením zaznamenal zřetelné obrysy ptáků klubáků na plotech

a na střechách. Tak tu stále ještě jsou. Výborně. Hned ráno zavolá do agentury. Nařídí si budík, aby byl prvním volajícím.

Obloha byla zatažená a vypadalo to, že se každou chvíli spustí déšť. Zatáhl záclonu, trochu si odfoukl, jako kdyby chtěl odváť všechny nepěkné okamžiky právě končícího dne, a vystřídal svou ženu v koupelně. Pak se oba odebrali na lože, lehce zneklidnění, ale přesto s jistou nadějí, že se v krátké době dočkají prudkého obratu k lepšímu. Ať už jakýmkoli způsobem. Vance na možnost neočekávaného dědictví nezapomněl, cítil se přitom sice trapně, ale nemohl si pomoci. Každopádně oba usínali s vědomím, že se neděje nic až tak závažného, co by jejich životy mocně a jednou provždy poznamenalo. A pokud snad ano, tak jedině pozitivně.

To byl ovšem kardinální omyl. Nikoli snad proto, že by se jej dopustil nějaký kardinál, jak by se mohlo zdát. I kardinálové jsou bytosti chybující, leč tentokrát se pochybení na žádného z nich nevztahovalo. Kdyby ano, použili bychom spíše termínu „kardinálův omyl“, chtěli-li bychom být věcní a gramaticky i logicky přesní.

Manželé Donkeyovi už dávno spali, jako když je do vody hodí, což je mimochodem docela hloupé přirovnání, protože člověk hozený do vody obvykle nespí, nýbrž sebou všelijak zmítá a mává okončetinami ve snaze udržet se na hladině – manželé Donkeyovi naproti tomu spali poměrně klidně a pan Donkey dokonce lehce chrápal, což by rozhodně nedělal, kdyby byl vhozen do vodního živlu – když se na konci Klovákovy ulice objevila silueta lehce vrávorajícího muže. Kdyby nebyl oblečený do saka od Armaniho a neměl na krku silný platinový řetěz s medailónkem, mohl by být snadno zaměněn za obyčejného navrátilce z pohostinství, kde byl předtím urazil svých několik žejdlíků a možná i výčepního. Ale návštěvníci místních lokálů se takto nákladně neodívali. Z prozaického důvodu – neměli na to. Žádný podnik pro horních deset tisíc v městečku nebyl, neboť zde nežili žádní příslušníci

této příjmové kategorie. Jeho nejbohatším obyvatelem byla sedmdesátiletá vdova po zelináři, která vyhrála pět tisíc liber v dobročinné loterii.

Onen příchozí byl opravdu podivný člověk. Menší, rtuťovitý, s dlouhými bílými vlasy a tak dlouhými vousy, že o ně při chůzi téměř zakopával. Oči měl velké a lesklé; blýskaly se i přes kouřová skla brýlí ve tvaru, který kdysi v minulém století proslavil jiný vlasatý chlapík, co o sobě nabubřele tvrdil, že je slavnější než Ježíš. Pak podobně jako Ježíš i skončil, jsa v mladém věku zastřelen jedním z potomků Herostratových, jehož nenapadl žádný lepší způsob, jak vstoupit do dějin. Ten muž, co proslavil ty brýle, se jmenoval John Lennon; ten, který v nich nyní přicházel do Klovákovy ulice, byl Angus Bumbál.

Angus Bumbál se zastavil u transformátoru, sklonil se k němu, vypáčil dvířka švýcarským kapesním nožíkem a chvíli se vrtal uvnitř. Za malý okamžik všechny lampy v ulici zhasly, jako by je někdo roztrástil kamenem. Angus Bumbál pochopitelně *mohl* roztráskat všechny lampy v ulici kamenem, kdyby se mu nepovedlo otevřít dvířka transformátoru a opravdu nutně potřeboval tmu, což zřejmě potřeboval. Pak by se mu ovšem jen těžko podařilo své počínání skrýt před slechy a následně i zraky obyvatel Klovákovy ulice. A to by bylo značně nepříjemné a nežádoucí.

Sotva pod rouškou tmy doklopýtal před dům manželů Donkeyových, rozvibroval se mu v náprsní kapse telefon.

„Slyším a poslouchám,“ řekl, sotva si prohlédl číslo volajícího na displeji.

„Tak vy to opravdu chcete udělat,“ ozval se ze sluchátka přísný ženský hlas. „Nevěřila jsem tomu do poslední chvíle. Uvědomujete si vůbec všechny možné důsledky? A proč jste proboha lezl do transformátoru???”

„Samozřejmě že ano,“ namítl Angus Bumbál. „Myslím, paní

profesorko McGorgonová, že je to v tuto chvíli jediné rozumné řešení. A pokud jde o ten transformátor, domnívám se, že pro mé následující konání na tomto místě bude vhodnější jaksi... tlumenější osvětlení.“

„Mohli vás sebrat,“ pravila žena v telefonu. „Vy si vykládáte *Pravidla utajení* dosti svérázně, Angusi. Nicméně abych se vrátila k tomu důležitějšímu. Znovu se ptám – proč chcete předat to dítě těm lidem? Proč ho nedáte nikomu z našich? Copak si myslíte, že zvládnou výchovu *takového* dítěte?“

„Právě proto, že je takový,“ poznamenal Angus. „Co by z něj vyrostlo, kdyby zůstal mezi svými? Udělají si z něj modlu. Už teď jí do jisté míry je. Tady bude v normálním prostředí, mezi slušnými, spořádanými lidmi. Budou mít na něj dobrý vliv, protože nevědí zhola nic o jeho schopnostech.“

„Vy se ani trochu nebojíte? Víte, co se mu může stát, když na to přijdou? Vzpomínáte si na Desmonda Glovera? Určitě ano. Na tu oslavu narození sedmého syna sedmého syna sedmého syna? Jenom si *nedal pozor*. A jak to dopadlo? Kolik nám dalo práce dostat ho z... léčebny? Víte sám dobře, že to není jen tak, když nesmíme používat... vlastně nic jiného, než peníze.“

„Já taky použiju jenom peníze,“ namítl Angus.

„Ano, teď ano. Ale co *pak*, jestli se to provalí? Chápejte, je příliš silný – a to je mu rok! Může se to zhoršovat a asi i bude.“

„Co bude pak, budeme řešit pak,“ odtušil Bumbál. „Nechte mne jednat a připojte se raději k oslavám. Jen cestou sem jsem se stavoval asi na dvanácti večírcích.“

„Děkuji, nemám zájem,“ ozvalo se ze sluchátka. „Budiž, řekněme, že je důvod k oslavám, když je Tam-Ten-Teuton pryč, ale i tak...“

„Ale no tak,“ přerušil ženský hlas Angus Bumbál. „Víme snad oba, jak se jmenuje. Tolik let se snažím přesvědčit všechny, aby nechali toho nesmyslu s Tam-Tím-Teutonem. Když nic jiného, silně

to zavání xenofobií. Máme-li důvod k negativnímu hodnocení jeho osoby, jako že *máme*, pak to rozhodně není ten, že se narodil v Drážďanech. Říkejme mu konečně jeho pravým jménem – Wolfram.“

„Se dvěma.“

„Cože?“

„Se dvěma f,“ upřesnila profesorka McGorgonová. „Nejde o to, že on sám kvůli tomu vyskakoval jako čertík z krabičky, ale chceme-li být přesní, pak se vším všudy. Wolfram. Wolfram s jedním f je kovový prvek s protonovým číslem 74 a teplotou varu 5555 stupňů Celsia. Dobře se to pamatuje, čtyři pětky za sebou. Často si na to vzpomenu, když vypisuji výroční školní zprávy.“

„Já vím, co je to wolfram,“ namítl uraženě Angus. „Dělají se z něj vlákna do žárovek. Tím spíš ale není důvod k obavám při vyslovení jeho jména, protože pokud nezdůrazníme ta dvě f, můžeme předstírat, že hovoříme o kovu s vysokou teplotou tání. Nicméně já bych raději nepředstíral. Není jediný důvod, proč by se měl někdo bát vyslovit Wolframovo jméno.“

„Jistě, vy nemáte důvod,“ pravila profesorka McGorgonová a v jejím hlase poprvé zaznělo cosi jako obdiv. „Vás jediného se Tam-Ten... Wolfram bál.“

„Zas až takový optimista bych nebyl,“ podotkl Angus. „Myslím, že jeho schopnosti se s těmi mými nedají poměřovat.“

„Kdyby vám nebránila přemíra... řekněme humanity,“ nenechala se jen tak odbýt profesorka, „mohl jste ho klidně zlikvidovat sám. Aspoň se o to pokusit. Takhle nevíme nic o tom, co ho ve skutečnosti zastavilo.“

„Ano,“ přitakal Angus. „Jak to přesně bylo, se pravděpodobně nedozvíme. Nebyli jsme přítom a jediní svědci, kteří by nám to *mohli* říct, jsou mrtví. Malý Harry nám to říct nemůže, není ještě ve věku, kdy by na to měl dostatečné vyjadřovací schopnosti. Z ,ham ham mama ee‘ by nic nevyčetl ani Bedřich Hrozný.“

„Jaký hrozný Bedřich?“

„Člověk, co rozluštil chetitské písmo,“ vysvětlil Angus a zadíval se na hodinky. Byly to pozoruhodné hodinky. Vypadaly v podstatě úplně stejně jako obyčejné, o trochu větší náramkové hodinky, až na to, že na nich bylo napsáno ПОБЕДА. Angus na ně byl patřičně hrdý, neboť se domníval, že jde o nějaké prastaré magické slovo, jako třeba „abrakadabra“, a ve svých nejtajnějších snech si představoval, jaký bude slavit triumf, až jeho záhadu konečně rozlouskne. Poklepal na ciferník a zamračil se. „Hadrin má zpoždění,“ pravil vážně. Ve skutečnosti tomu tak nebylo; kdyby Angus *znal* skutečný význam slova ПОБЕДА, věděl by, že údajům na nich zobrazeným se nedá zas až tak úplně věřit.

„Ehm, to je další věc, o které jsem chtěla mluvit,“ řekla profesorka McGorgonová. „Když už ho musíte dát těm lidem, nešlo to udělat standardním způsobem? Jsou to jeho jediní žijící příbuzní, alespoň tedy o žádných jiných nevíme, a k adopci by jim ho nabídli tak jako tak. Oni by s tím bezesporu souhlasili, sledovala jsem je dnes celý den. Myslíte, že je rozumné k nim přijít uprostřed noci a řešit tak závažnou věc?“

„Neznám lepší způsob,“ přisvědčil Bumbál sebejistě. „Čím méně osob do toho bude zapletených, tím lépe. Když ho necháme plácát po ústavech, kam by ho jinak odvezli, může dojít k ledasčemu. Tihle lidé jsou jeho příbuzní a budou k němu přistupovat jinak. Jako *ke svému*. Budou daleko shovívavější, pokud se něco stane. Navíc dostanou královsky zapláceno. Tím, že jim dítě přinesu teď hned, v noci, kdy budou rozespálí, a tudíž se nebudou hloupě vyptávat na detaily, které jim nemůžeme prozradit, minimalizují všechna možná rizika. Jsem dobrý přítel Trottellových a vykonávám jejich poslední vůli. Kdo by proti tomu mohl něco namítnout?“

„Jak myslíte,“ odkašlala si profesorka McGorgonová. „Já vás varovala. Dobrou noc, Angusi, a tomu malému přeji hodně štěstí.“

Myslím toho chlapce Donkeyových, samozřejmě - bude ho opravdu potřebovat.“

Angus zaklapl telefon a znovu se zadíval na hodinky. Sotva zdvihl oči od ciferníku, objevil se na konci ulice oblak prachu, který se s ohlušujícím ráumusem blížil k domu číslo popisné osm. Několik obyvatel Klovákovy ulice se rázem probudilo a pokoušelo se rozsvítit; když ale dotyční zjistili, že nejde proud a venku už je ticho, vrátili se zpět do svých postelí. Kdyby si dali tu práci, došli si pro baterky a nepřizabili se přitom potmě na schodech, mohli by po vyhlédnutí z oken spatřit na ulici velikou motorku, na níž seděl obrovský ramenatý muž v kožené bundě a kalhotách. Na hlavě měl uvázan černý šátek s bílými lebkami. Vypadal prostě jako motorkář, přesněji spíše jako dva motorkáři v *jednom*. S tím drobným rozdílem, že motorkáři obvykle nedrží v rukou malé uzlíky, nýbrž řídítka. Před pár minutami ještě řídítka držel, ale poté, co zastavil, vzal ze sedadla spolujezdce onen uzlík a téměř něžně jej hýčkal.

„Hadrin,“ vydechl si ulehčeně Angus. „Konečně. Musíte se pokaždé přiřítit jako šílenec? Kdybych nezhasl světla, civí na nás v tuhle chvíli nejmíň půl ulice.“

„No jo, no,“ pokrčil Hadrin rameny. „Dyž já si tady ty silnice vyloženě užívám, víte? Todle je silnej stroj, s tím nemá vejšku jezdit padesátkou. Na každěj pád, šéfe, úkol byl splněnej.“

„Neříkejte mi šéfe,“ ohradil se Angus Bumbál. „Všechno proběhlo bez problémů?“

„No, jak se to vezme. Myslím, že jsem prcka vytáh včas, dřív, než se tam stihli vyrojit fízlové. Ale do něčeho hnusnýho jsem tam šlápnul a nevím, kde přesně to spadlo. Měl jsem to na botě ještě v Salisbury. Nepoznal jsem, vodkdy přesně to tam nemam, protože se malej cestou... však vy víte, co mam na mysli.“

„Tyhle problémy jsem nemyslel,“ mávl rukou Angus a sklonil se k uzlíku, který Hadrin opatrně položil na chodník. Uvnitř bylo

možné spíš tušit než vidět malého chlapce. Spal. Pod kučerami tmavých vlasů měl rudou ránu zvláštního tvaru, připomínající písmeno W.

V kapse mu opět zavibroval telefon.

„Co to má na tom čele?“ vybafla profesorka McGorgonová, dřív než mohl Angus vůbec otevřít ústa. „Že by mu Tam-Ten... totiž pardon, Wolfram... že by si ho označil iniciálou svého jména?“

„Nejspíš,“ pokrčil rameny Angus Bumbál. „Řekl bych, že tam bude mít nadosmrti jizvu.“

„A nedá se s tím něco dělat?“

„No, sou takový všelijaký mastičky,“ odpověděl Hadrin, který se mylně domníval, že se hlas v telefonu ptá jeho. „Bylinky a tak. Trochu by to vybledlo.“

„Podle mého názoru by se s tím nemělo dělat nic,“ vložil se do hovoru Angus. „Jeden nikdy neví, kdy mu může být jizva k užitku. Nemít můj vzdálený bratranec jizvu po operaci slepého střeva, byli by mu ho operovali dvakrát. Nuže, Hadrine, podejte mi to dítě.“

„Já bysem, ve vši úctě, pane, ale já bysem ho radšejc nes sám. Mužu? Chci se s nim rozloučit,“ řekl Hadrin, vytáhl z kapsy padák a hlasitě se do něj vysmrkal.

„No dobře, dobře,“ mávl rukou Angus a zašeptal do telefonu: „Už nevolejte. Chystám se jít dovnitř, jak jistě sama vidíte.“

„Jistě,“ přisvědčila profesorka McGorgonová. „Jen nevím, jak chcete zazvonit, když jste vyrazil ty pojistky.“

„Nestarejte se,“ odsekl Bumbál a zavěsil. Pak vyťukal do telefonu číslo a dlouho čekal na odpověď.

„Tady Angus Bumbál,“ řekl, když se konečně ze sluchátka ozvalo rozespálé „Haló?“. „Jsem dobrý přítel Trottellových a přicházím k vám v neodkladné záležitosti. Mohli byste mi prosím otevřít? V ulici bohužel nefunguje elektrina... zatím.“

Jakmile domluvil, převzal dítě a kývl na Hadrina.

„Jděte to opravit a pak zmizte. Nebudu tam přece s nimi jednat potmě. Děkuji za spolupráci. Pokud se cestou zpět stavíte na rautu u Randallových, ještě se uvidíme.“

Hadrin naposledy pohlédl na dítě, mocně popotáhl a odšoural se k transformátoru. Světla se znovu rozzářila přesně ve chvíli, kdy Vance Donkey konečně ve tmě doklopýtal ke dveřím, nahnátl kliku a otevřel.

Po prvním pohledu na Anguse Bumbála nevěřícně zamžoural, protřel si oči zápěstím a pro jistotu se ještě štípl, aby se ujistil, že stále ještě nespí a vlasatý vousáč v drahém obleku není jen snovým výplodem jeho fantazie.

„Dobrý večer,“ pozdravil Angus Bumbál. „Jak už jsem říkal do telefonu, jsem dobrým přítelem Holly a Johnnyho Trottellových a přicházím v jisté záležitosti, která nesnese odkladu. Mohl bych dovnitř?“

„Samozřejmě,“ souhlasil Vance Donkey. „Pojďte prosím za mnou. Posadíme se v obývacím pokoji, manželka přijde hned, jen co uspí syna.“

„Omlouvám se,“ řekl Angus a vešel do předsíně. „Neobtěžoval bych vás v tuto pozdní hodinu, kdyby to nebylo tak důležité. Víte, vaši příbuzní jsou totiž... mrtví.“

„Cože?“ vytřeštil Vance Donkey oči. „Trottellovi jsou *mrtví*???”

„Ano,“ přitakal Angus. „A tohle, co nesu, je jejich syn Harry. Můžeme do toho obývacího pokoje? Není těžký, ale pronese se.“

Konsternovaný Vance odvedl návštěvníka do pokoje a ztěžka dopadl do prvního křesla, které bylo na ráně. Angus si se zájmem prohlížel prostě zařízený interiér domu. Všude bylo čisto a pokoj působil útulným dojmem, přestože koberec byl na několika místech prošlapaný a sedačka měla na nejvíce zatěžovaných místech značně ošoupaný plš. Odložil na ni uzlík s dítětem a posadil se naproti panu Donkeyovi.

Sotva dosedl, objevila se ve dveřích Pelagie Donkeyová

v kanárkově žlutém županu.

„Promiňte mi můj úbor, ale v té tmě jsem... Proboha, co je to tu za dítě?“ vykřikla, když si povšimla uzlíku na sedačce.

„Pelagie,“ řekl zdrceně Vance. „To dítě je náš synovec. Tvoje sestra je mrtvá. Tenhle pán nám to přišel oznámit.“

„No, já vám vlastně nepřišel oznámit právě *tohle*,“ nesouhlasil Angus. „Jsem tu jako vykonavatel poslední vůle manželů Trottellových, jejíž součástí je i klauzule o tom, kdo se má v případě skonu obou z nich – k čemuž právě došlo – starat o jejich nezletilého syna Harryho.“

„To je hrozné,“ štkala paní Donkeyová, posadivší se vedle zámotku se svým synovcem. „Tak oni jsou oba po smrti? Jak... jak se to stalo?“

„Autonehoda,“ zamumlal Angus, kterého v tu chvíli nic lepšího nenapadlo. „O výlohy spojené s pohřbem se pochopitelně starat nemusíte, všechno je už zařízeno.“

„Takové neštěstí,“ vzlykala paní Donkeyová. „A ten chudáček malý, osiřelý!“

„O toho jde především,“ pravil vážně Angus Bumbál. „A rád bych znal váš názor na celou věc.“

„Na jakou?“ polykala paní Donkeyová slzy. „Je to neštěstí, hrozné neštěstí!“

„Samozřejmě,“ souhlasil Angus, který působil dojmem, jako by se ho celá věc netýkala. „O tom není sporu. Jde o to, jak se postavíte k záležitosti osiřelého Harryho Trottella, toho času batolete. Jeho rodiče si přáli, aby zůstal u vás.“

„Jistě, zůstane u nás,“ pravil pan Donkey vážně. „Kam jinam by měl jít? Přece ho nedáme do kojeneckého ústavu. Bude to těžké, podnik teď zrovna nevynáší, ale rádi se uskromníme.“

„To nebude zapotřebí,“ zavrtěl Angus hlavou. „Dostanete jistou částku, která by měla zvýšené náklady vaší domácnosti plně pokrýt.“

Vytáhl z kapsy luxusní pero od firmy Waterman a načmáral něco na roh novin. Posunul noviny k Vancemu Donkeyovi a čekal na jeho další vyjádření.

„T-tolik?“ vyhrkl pan Donkey překvapeně.

„Víte, je tu totiž ještě jedna věc,“ poznamenal Angus Bumbál. „Harry je trochu... hm, jak bych to tak nejlépe... zvláštní dítě, víte?“

„Je to moc vidět?“ zeptal se Vance Donkey. „O ulici dál mají kluka, do kterého by to nikdo na první pohled neřekl. Až když promluví, tak...“

„Ne, ne, nerozuměli jsme si,“ přerušil ho Angus. „On není mentálně postižený. Spíš *naopak*. Je něco jako geniální dítě. Bude se asi dost vymykat průměru, v některých věcech. Nemohu vám to nijak blíž specifikovat, bohužel jsem s ním měl tu čest jen dvakrát v životě. Poprvé jsem ho držel při křtu a podruhé dnes, když jsem ho nesl k vám. V obou případech spal, takže... nevím, jak to doopravdy vypadá. Ale má nějaké nadání. Zvláštní nadání. Proto považuji za svou povinnost vás na to upozornit dřív, než...“

Bude pozdě, dořekl raději v duchu.

Kapitola II.

Gumová mříž

Od oné noci, kdy Angus Bumbál přinesl malého Harryho k jeho tetě a strýci, uplynulo už bezmála deset let. Za tu dobu se v Klovákově ulici č. p. 8 mnohé změnilo. Zásadních změn doznal sám dům, především pak jeho vnitřní uspořádání. Ošoupané koberce a prodřená sedací souprava zmizely v propadlišti dějin. Bylo znát, že si majitelé domu finančně polepšili. Přesto však nesklouzli k povrchnímu luxusu a nábytek, byť nový, pocházel výhradně z Ikey. Bylo to veskrze praktické opatření, neboť jak Harry rostl, musel být nábytek poměrně často obměňován. Donkeyovi byli velice vděční švédskému výrobcí, že se odhodlal vstoupit na britský trh, neboť neustálá výroba nového nábytku na míru lezla poněkud do peněz. Angus Bumbál tehdy rozhodně nepřeháněl, pokud šlo o Harryho *mimořádné schopnosti*. Spíše si nechal velkou část reálií pro sebe.

Manželé Donkeyovi zůstali stále stejní, pokud nepočítáme nějaké ty mimické vrásky, které přibýly, a naopak vlasy, které ubyly. Pan Donkey stále provozoval Bed&Breakfast, ačkoli to nijak zvlášť nepotřeboval; do cestovní agentury ovšem jezdil mírně ojetým Fordem Mondeo.

Hillman nejprve nějaký čas odpočíval na špalcích na dvorku a sloužil oběma chlapcům ke hrám, ale nakonec skončil na vrakovišti. Trčící péra a dráty se staly příliš nebezpečnými, zejména malému Dooleyovi, na nějž silnější a větší Harry neustále líčil nějaké zrádné pasti. Dobrácký Dooley zůstával i s přibývajícími léty tak trochu trouba a obvykle se do nich chytíl, což jeho rodičům na klidu nepřidávalo.

Ačkoli Donkeyovi nedělali při výchově chlapců žádné rozdíly a

přistupovali k oběma, jako by byli jejich vlastní, těžko byste našli dvě rozdílnější děti, než byli Harry a Dooley. Dooley byl ve svých téměř jedenácti letech drobný, štíhlý, plachý světlolasý chlapec s velkýma, upřímnýma očima jasně modré barvy. Harry byl téměř o hlavu větší, podstatně silnější, černolasý a zelenooký. Na rozdíl od svého bratráčka nosil brýle, i když nerad. Oční vadu zdědil po rodičích a operace krátkozrakosti za pomoci laseru byla tím vůbec jediným, co si na tetě a strýci nevymohl, neboť to pokládali za příliš riskantní.

Ve skutečnosti bylo daleko riskantnější Harrymu nevyhovět. Krom toho, že byl fyzicky silný, měl také pozoruhodnou schopnost, která by se nejspíše dala označit jako jasnovidnost. Byť to není úplně nejpresnější termín. Harry neuměl dopředu předpovídat letecká neštěstí nebo změny okluzní fronty. Dokázal ale, pokud se patřičně soustředil, číst lidem i ty nejskrytější myšlenky a dokázal toho obdivuhodně využít v praxi. Zejména ve škole. Nikdy neměl problémy s výukou – stačilo mu číst při zkoušení správné odpovědi na otázky z učitelských hlav a při písemných testech od spolužáků s nejlepším prospěchem. Samo sebou, že si v jeho okolí všichni kladli otázku, jak je možné, že ten chlapec prospívá s vyznamenáním, aniž by někdy v životě otevřel knihu, ale s přihlédnutím k dalším specifikům jeho existence to byla otázka podružná.

Donkeyovi se zpočátku snažili Harryho fyzickou sílu nějak usměrnit. Ve třech letech, poté, co doma během jediné hodiny rozštípal prádelník na třísky bez pomoci jakéhokoli nástroje, ho nechali zapsat na hodiny karate. Po dvou lekcích jim byl vedoucím kursu vrácen s tím, že vedlejší výlohy za opravy tělocvičny dostatečně nepokrývá ani zvýšené školné a oni něco takového rozhodně nemají zapotřebí. I tak museli Donkeyovi ještě půldruhého roku přispívat instruktorovi nejmladších žáků na výdaje spojené s akutní léčbou a následnou rehabilitací v ústavu

pro paraplegiky. Instruktor se nakonec k všeobecné radosti na vlastní nohy postavil, jen na delší trasy musel při chůzi používat francouzskou hůl, což spravilo jednorázové odškodné.

S přibývajícímí léty se začalo zdát, že Harry není zas až tak silný, jako spíš nešikovný. Po nástupu do školy se poměr mezi těmito vlastnostmi prudce převážil na stranu nešikovnosti. Teta Pelagie si často pomyslela, že Harryho strážný anděl se asi musí mít co ohánět, protože Harry sice rozbil kdeco, ale jemu samotnému se nikdy nic nestalo. Pouze nové brýle mu museli pořizovat co dva měsíce. Zhruba v devíti letech se zamiloval do jízdy na skateboardu. První mu vydržel tři hodiny, druhý čtyři dny a neustále požadoval nové. Strýc Vance si nejprve zoufal, neboť Harry vyžadoval výhradně nové a velmi drahé skateboardy, ale nakonec rezignoval a snažil se výlohy alespoň částečně zmírnit prodejem rozbitých prken místní chudině včetně bezdomovců, kteří je zužitkovali na otop. Platili málo a stěžovali si, že lak při zahoření příliš čoudí, a tak jim Vance Donkey poradil, aby si z prken raději postavili přístřešek na zimu.

Vztah mezi oběma chlapci byl poněkud komplikovaný. Dooley svého bratránka miloval a obdivně k němu vzhlížel; Harry Dooleye využíval zásadně k posluze a k testování všelijakých skopičin, v nichž mělo zpravidla hlavní slovo fyzické násilí. Když k předloňským Vánocům nedostal pravé katovské lano, pokoušel se Dooleye škrtit kostýmем Batmana. Mohl by se stát velmi úspěšným autorem příruček „Sto způsobů využití vavří v boji muže proti muži“, „Kam všude se dá zarazit plastový kord Zorra mstitele ležícímu protivníkovi“ nebo „Jak za pomoci běžných propriet při stolničení znemožnit spolustolujícímu konzumaci polévky“, kdyby byl o podobné tituly na trhu zájem. Přestože Dooley uměl velmi slušně utíkat, stávaly se takové věci hodně často. Zejména proto, že při nich Harrymu obvykle asistoval jeho nejlepší kamarád Parson Poppins, vychrtlý dlouhán s předkusem a

chlupatýma pavoučíma rukama.

Dooley vlastně žádné přátele neměl. Chodil s Harrym do stejné třídy a Harrymu se nikdo ze spolužáků neodvažoval vzdorovat. Do osmi let měl jakous takous útěchu v Thomasi Hollowayovi, který v útlém věku prodělal zánět mozkových blan a jemuž jako jedinému Harry nedokázal číst myšlenky, přestože se o to urputně snažil. Když se ale Thomas společně s rodiči odstěhoval do Bristolu, zůstal úplně sám.

Nelze říct, že by Harry byl *zlý*, ačkoli se tak po většinu času jevil. Harry byl pouze rozmazlený spratek, kterému vzhledem k jeho zvláštním schopnostem všechno procházelo. Navíc ho dobrosrdeční Donkeyovi litovali pro jeho sirobu, což sice neříkali nahlas, ale Harry to moc dobře věděl a zneužíval této skutečnosti, jak to jen šlo.

Jediné, co ve svých bezmála jedenácti letech nevěděl a čeho se nedokázal v žádné z hlav dopátrat, byly podrobnosti o skonu svých biologických rodičů a především původ výrazné jizvy ve tvaru W na čele. Ta jizva se mu líbila, připadal si s ní tak nějak silácky a nebezpečně, asi jako Krokodýl Dundee ve filmu. Domníval se, že k ní musel přijít při nějakém úžasném dobrodružství, a sotva začal rozum brát, zeptal se na její původ tety Pelagie.

„To máš po té nehodě, při které zahynuli tví rodiče,“ odpověděla mu tehdy teta. Harry si důkladně zrentgenoval obsah její lebky, ale nic víc tam nenašel. Zaváděl proto na jizvu řeč při každé vhodné příležitosti, spoléhaje na to, že si teta jednou vzpomene.

„Teto, a jak se dá při autonehodě přijít k jizvě ve tvaru písmene W?“ zeptal se jednou během velikonočních svátků. To mu bylo sedm.

Teta Pelagie si vzala čas na rozmyšlenou, neboť opravdu chtěla svému synovci vyhovět. Po poradě se strýcem přišla s verzí, že

ono W vzniklo pravděpodobně tak, že Harry čelem narazil ve velké rychlosti do loga automobilky Volkswagen.

Znělo to pěkně, ale Harry si záhy ověřil, že tato teorie nemůže obstát. Vyplížil se tajně z domu a před domem číslo dvanáct se pokusil přiložit hlavu k masce vozu WV Passat, patřícímu panu Smithovi. Zjistil ale, že jizva tvarem bohužel neodpovídá. Už proto, že kolem ní nebylo žádné kolečko. Dál se už nevyptával; pochopil, že mu teta pravdu říct budto nechce, nebo ji sama nezná. Občas ještě zkusmo přelouskal její myšlenky, ale nebylo mu to nic platné.

Harry byl v domě Donkeyových něco jako ruský car před zrušením samoděržaví. Jeho přání byla pro všechny ostatní obyvatele rozkazem. Vzдорovat se nikdo neodvážil. Při sebemenším pokusu Harry okamžitě odvedl řeč na něco trapného, co se dozvěděl při četbě mysli. Dooley si na něj rodičům naposledy stěžoval ve věku šesti let, kdy ho Harry úmyslně posadil na rozpálený dvouvaříč, aby si ověřil, zda pálená lidská kůže smrdí stejně jako hovězí. Zajímalo ho to od chvíle, kdy se strýc Vance pokusil v kotli zpopelnit starou koženou bundu a v domě to pak týden páchlo jako v kafilerii. Harry mu ještě téhož večera připomenul nesmírně žinantní historku o tom, jak se ve dvou letech učil chodit na nočníček a po každém úspěšném pokusu dostával od tetičky mléčný bonbón. To by samo o sobě nebylo nic divného, až na to, že s touto praxí Donkeyovi přestali teprve krátce po Dooleyových pátých narozeninách. Na jeho nočním pomočování měl ovšem Harry lví podíl, neboť ho některé vypečené kousky napadaly i během spánku a nikdy nelenil vstát a uvést je okamžitě v praxi.

Dooley se děsil, co všechno by o něm mohl Harry prozradit ve škole, a tak propříště snášel všechny útrapy mlčky, s výrazem křesťanského mučedníka. A nebylo jich málo. Harry nebyl příliš chytrý, ale pokud šlo o trýznění bratránka, projevoval neobyčejnou vynalézavost.

Toho dne, o němž bude řeč, měl Dooley zrovna narozeniny. Velice se na ně těšil. Donkeyovi slavili narozeniny obou chlapců stejně slavnostně a pokaždé je brali někam za zábavou. Zhruba od druhé třídy ovšem Harry odmítal, aby na jeho oslavu jezdil také Dooley, protože pod dohledem strýce a tety se s ním nedalo tak dobře experimentovat. Krom toho se nerad dělil o pozornost s kýmkoli jiným, s Dooleyem najmě. Donkeyovi v tom spatřovali nevinný rozmar osiřelého chlapce, který chce alespoň jeden den v roce být jedináčkem milujících rodičů a nechávali Dooleye u pana Biggse, poněkud senilního válečného veterána, který bydlel o ulici dál. V jeho domě to strašně páchlo močí a Dooley byl nucen neustále poslouchat historky o tom, kdo byl kam raněn, kolik nepřátel a jak kdo sprovodil ze světa. To by možná bylo i zábavné, kdyby pan Biggs netrpěl silnou sklerózou a neprokládal reálné příběhy obsahem béčkových špionážních filmů. Krom toho musel Dooley během vypravování cítit všechna jeho válečná vyznamenání, kterých sice sám pan Biggs dostal jen pět, ale sbírku rozšířil o dva tucty dalších, porůznu nakoupených na bleším trhu.

Dooley měl starého pána rád, ale přece jen by byl raději v ZOO nebo v lunaparku, kde by namísto vypravování o tom, jak „ten mladej Gregg Hopkins vzal bodák a vrhnul se na toho nácka jako rozlícenej sršáň“ poslouchal zábavné vyřvávání majitelů atrakcí a radostný ryk dovádějících vrstevníků.

Když bylo Dooleymu deset, přesvědčil se na vlastní kůži, oč jsou vyprávěnky z druhé světové *lepší*. Pan Biggs ležel v nemocnici se zánětem středního ucha. Poté co tuto informaci telefonicky předal tetě Pelagii a ta ji odevzdala dál, byl Harry mrzutý.

„To je nehoráznost!“ zabručel Harry. „Takovej starej člověk a ještě má střední ucho?“

„Střední ucho má člověk celý život, drahoušku,“ podotkla vlídně teta Pelagie. „To, co máš na mysli ty, je slepé střevo. Nicméně i to se může zanítit v pokročilém věku. Vezmeme tedy Dooleye výjimečně s sebou, co říkáš?“

Před onou neblahou zprávou stihl Harry rozbalit několik dárků. Obsahovaly pět počítačových her s násilnou tematikou – nejvíc ze všeho ho bavilo, když mohl na monitoru někoho rozřezat motorovou pilou nebo mu ukopnout hlavu, protože si v takových chvílích místo mimozemského vetřelce nebo znepráteného mafiána představoval svého učitele zeměpisu, který chodil na vyučování často s kocovinou, což Harrymu z nějakého nepochopitelného důvodu zabraňovalo v četbě v jeho mysli, dále pak digitální kameru, žertovného tučňáka na dálkové ovládání a dva komiksy s jeho oblíbenými superhrdiny. Začínalo to tak pěkně. A teď mu ten moula pokazí celou oslavu.

„Určitě se to dá nějak zařídit,“ mínil Harry a vrhl krátký pohled po strýci. Vance Donkey sklopil zrak, protože se od včerejší noci nemohl zbavit obsedantních myšlenek na řadra herečky z lechtivého filmu a rozhodně nechtěl, aby to prosáklo navenek.

„Co zkusit zavolat Daisy?“ navrhl po chvíli strýc.

„Nesmysl,“ zavrtěla teta Pelagie hlavou. „Včera jsme od ní přece dostali pohlednici z lázní. Bude tam ještě nejmíň týden a krom toho, z nějakého důvodu nemůže naše chlapce ani cítit.“

„Bychom Dooleye vydrhli,“ zahučel strýc Vance. „Nějakým lepším mýdlem, třeba.“

„To jsem myslela obrazně,“ ohradila se teta Pelagie. „A tehdy s tím jádrovým mýdlem to bylo nedopatření. Já na hygienu chlapců dbám, abys věděl.“

„Tak já zůstanu doma,“ ozval se Dooley tiše.

„Ani nápad,“ sykl Harry. „Je mi úplně jasný, co bys tu dělal. Hrál moje nové hry. Dostal jsem je *já*, takže si je budu hrát taky *já*. A navíc bys mi je určitě zničil. Pořád dáváš cedéčka do počítače

obráceně!“

„Můžu zůstat sedět v autě,“ řekl Dooley. „Nemusím s vámi do lunaparku. Vezmu si sebou nějakou knížku.“

Lunapark byl nápad strýce Vanceho. Harry sice původně chtěl na exkurzi do městských jatek, ale přes veškerou snahu se strýci nepodařilo přemluvit ani uplatit tamní představenstvo, které odmítalo pouštět do areálu návštěvníky mladší osmnácti let. Díky tomu byl Harry notně rozladěný a ještě protivnější než obvykle.

„Leda v pytli,“ procedil Harry skrz zuby. „Nešlo by to, tetičko? Nemohl by jet Dooley s námi zašitý v pytli?“

Teta už už otvírala ústa, aby Harryho pokárala za nezdvořilost, ale včas si uvědomila, že před dvěma dny koketovala s poštákem a od té doby se nemůže zbavit myšlenek na jeho zasněný pohled a mužný knír.

„Nepřipadá v úvahu,“ řekla nakonec a její mateřské srdce přitom krvácelo. „Ještě by na nás mohl někdo poštvat ochránce přírody. Mysleli by si třeba, že týráme psa.“

Harry vztekle praštil lžící do stolu.

„Nerozčiluj se, drahoušku,“ pohládila ho teta po hlavě. Ruka se jí přitom nepatrně chvěla. „Zašiju ti do pytle něco jiného. Třeba nějaké... koťátko.“

Nakonec Dooley do lunaparku jel, ale po celou dobu návštěvy hořce litoval toho, že se raději nenechal zašít do pytle. Harry mu i přes rodičovský dozor stačil během odpoledne slepit vlasy cukrovou vatou, během jízdy na centrifuze mu rozepnul bezpečnostní pás, ve strašidelném zámku ho shodil z vozíku přímo na blikajícího kostlivce, z něhož měl Dooley největší hrůzu, a ještě mu sebral čepici a nařkl z toho majitele atrakce. Na závěr ještě propíchl hřebíkem nafukovací hrad a obvinil z toho pro změnu Dooleye, který následně schytal dva řádné pohlavky od potetovaného svalnatého chlápka, jemuž hrad patřil.

Z toho důvodu se Dooley na svou letošní oslavu příliš netěšil.

Ne že by ho v předešlých letech o narozeninách Harry netýral, ale dvojnásobná dávka z loňska v něm zanechala nesmazatelné stopy. Navíc Harry trval na tom, že s nimi musí jet i Parson Poppins. Tentokrát měli jet do cirkusu a on se prý s Parsonem vsadil o deset liber, že ho krotitel nenechá strčit lvu hlavu do tlamy, i když se přihlásí jako dobrovolník. Dooley tušil, čím hlavu má Harry na mysli. Svou vlastní by do podobného podniku v žádném případě *nedal*.

Ráno sešel do kuchyně a ze všech sil se snažil tvářit jako chlapec v radostném očekávání. Na okamžik ho napadlo, jak by to bylo pěkné, kdyby k panu Biggsovi mohl být pro změnu odeslán Harry. Nahlas se ale neodvážil říct nic, neboť měl v noci během spánku malou nehodu a jakkoli se snažil v ruce přemáchnuté slipy potají vyfénovat, vracel je do prádelníku přece jen trošku zvlhlé. Tyhle věci si Harry zřídka nechával pro sebe a Dooley si z celého srdce přál dostat zánět mozkových blan, aby pro bratránka nebyly jeho myšlenkové pochody nadále otevřenou knihou. Nevěděl ale, jak toho docílit, a tak se jen čas od času modlil, aby Bůh vyslyšel jeho prosby.

Sotva usedl ke svátečně prostřenému stolu, vešel do jídelny Harry. Jako jediný měl povoleno snídat v pyžamu, dokonce i o Vánocích a královniných narozeninách. Zívaje sjel pohledem všechny spolustolovníky, u Dooleye se chvíli zastavil a ironicky se ušklíbl.

„Tak, všechno nejlepší, synku,“ řekl strýc Vance. „Až se najíme, můžeš si rozbalit dárky.“

Dooley se zadíval na hromádku škatulí v barevném papíře, trůnící uprostřed stolu.

„Nemám hlad. Můžu si je rozbalit hned?“ zeptal se plaše.

„Ale...“ chtěla teta něco namítnout, leč byla záhy přerušena Harrym.

„Neobtěžuj se,“ houkl Harry na Dooleye. „Rozbalím to za tebe.“

Já zvládnou oboje najednou. Podej mi talíř s pečivem a támhleto krabici v zeleném obalu.“

„Rád bych si to rozbalil sám,“ protestoval Dooley.

„Hm, tak sám,“ opakoval Harry. „Jak myslíš. A mohl bys mi laskavě vysvětlit, proč jsi pouštěl v půl druhé ráno v koupelně fén, Dooley?“

„Dobře, tak si je tedy rozbal,“ povzdechl si Dooley a podal bratránkovi talíř s toasty.

„Tys pouštěl v noci v koupelně fén?“ podivila se teta Pelagie. „A pročpak, zlatíčko?“

„Zpotily se mi vlasy, ve spaní,“ zamumlal Dooley. „Měl jsem úplně mokrá polštář.“

„Polštář?“ zazubil se Harry a nehtem roztrhl dárkový papír na balíčku. Lepenkovou krabici pod ním otevřel pomocí kuchyňského nože; Dooley doufal, že rodiče tentokrát nenapadlo dát mu něco živého. Před dvěma lety takhle přišel o křečka.

V balíčku byla naštěstí publikace o nerostech. Harry ji znechuceně mrskl po Dooleyovi.

„Na, ať seš chytřejší,“ řekl polohlasem. „Schválně si tam přečti, jak je tvrděj křemen. Parson dostal od bábinky novejš prak.“

Harry zhodnotil všechny dárky, které sestávaly převážně z knih a multimediálních encyklopedií. Tyhle věci ho nezajímaly. Triko s hrdiny animovaného filmu „Hledá se Nemo“ mu bylo malé a navíc ho považoval za trapně dětinské. Zbytek dárků byly samé praktické věci jako obaly na učebnice s vyobrazením tropických motýlů, nový pásek k náramkovým hodinkám a dva nástavce k elektrickému zubnímu kartáčku. Posunul hromádku po stole k Dooleymu a povytažením dolního rtu dal najevo znechucení nad jeho preferencemi.

Dooleyovi to ani v nejmenším nevadilo. Naopak, měl radost, že mu tentokrát všechny dárky zůstanou. Ne jako vloni a předloni, kdy jich Harry dobrou polovinu zabral pro sebe hned poté, co si je